

[Justitsministeren]

og det samme gælder Kongelunden – foretog for stærke opdelinger. Det vil også være uoverkommeligt, for vi ved jo ikke rigtig, hvem der kommer. Man kan tilstræbe ikke i længere tid at sætte de nationer sammen, som har modsætningsforhold, og det gør man også fra direktoratets og Røde Kors' side, men jeg tror, man skal være noget tilbageholdende med at dele disse centre op efter nationer eller racer, eller hvad det nu kan være.

Hr. Lenger har helt ret, når han forstod det, jeg sagde, sådan, at jeg mener, at integrationsperioden først rigtig kan sættes i gang, efter at afgørelsen med hensyn til asyl eller ej er kommet, men dermed mener jeg ikke, at man skal være fuldstændig uinteresset i, hvad der foregår med de pågældende, og hvilke muligheder de har i asylansøgningsperioden. Der skal helst være en vis forbindelse til det, der senere kan blive tale om i en integrationsperiode.

Jeg er lidt ængstelig for, at hvis man opdelt disse asylcentre efter nationalitet, ville de kunne få en lidt ghetto-lignende karakter, der ville være i modstrid med det, vi vil opnå i en integrationsperiode, hvor vi jo netop ønsker, at de fremmede skal gå mest muligt ind i det danske samfund. Det kan altså tale imod en for stærk opdeling, men der er selvfølgelig nogle situationer – det har hr. Bjørn Elmquist ret i – som man skal søge at undgå.

Så mindede fru Alice Faber mig om, at hun tidligere har kritiseret administrationen. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor hun mindede mig om det, når hun ikke kunne sige noget mere konkret i denne situation. Jeg mener, at den kritik af administrationen, fru Alice Faber er fremkommet med, er urigtig og urimelig.

Lad os nu se på kendsgerningerne, som de er. Vi vedtog i 1983 en udlændingelovgivning her i landet. En af dens vigtigste bestemmelser var, at vi skulle have en ganske ny og hidtil uprøvet administration: direktoratet for udlændinge. Det var et krav, der blev fremsat, fordi man sagde: vi ønsker ikke, som tilfældet er med tilsynet med udlændinge, at politiet skal have en meget stærk stilling i administrationen. Det var folketingets opfattelse.

Den nye lov trådte i kraft på dette punkt den 1. januar 1984, og så kunne man begynde i direktoratet for udlændinge at tilrettelægge noget helt fra grunden, bortset fra de

forberedelser, man selvfølgelig havde kunnet gøre i et vist omfang forinden.

Hvad er så situationen for dette direktorat, der skulle begynde forfra og med delvis nye medarbejdere den 1. januar 1984? Det er den, at i 1983 havde vi 332 asylansøgere, i 1984 får vi et sted mellem 4.000 og 5.000, og nu, ikke engang 2 år efter, at de er begyndt, kommer vi op på ca. 10.000. Situationen for direktoratet for udlændinge var altså den, at det som en ganske ny virksomhed med nye medarbejdere skulle tilrettelægge noget, der oprindeligt vedrørte 332 mennesker og nu 2 år efter vedrører 10.000, med det pres, det medfører at få anbragt disse.

I stedet for at fremkomme med kritik vil jeg sige, at jeg synes, at hr. Tornøe, der er leder af direktoratet, og hans medarbejdere under disse særdeles vanskelige forhold har gjort et godt stykke arbejde, og det håber jeg også resten af folketinget mener, for ellers vil folketinget stille sig anderledes over for en administration, end det plejer at gøre. Man plejer i hvert fald at være retfærdig.

Det andet kritikpunkt var, at Dansk Røde Kors var inde i billedet. Fru Alice Faber sagde, at hun havde kritiseret det, men jeg ved egentlig ikke, hvad det var, man havde kritiseret i den forbindelse. Der blev sagt noget om, at man ikke mente, de havde kendskab nok til det. Ja men det havde da været helt umuligt at klare hele denne vanskelige situation, hvis Røde Kors ikke havde medvirket. Jeg synes, vi alle må være taknemmelige for, at Røde Kors ved sin medvirken har været med til at føre den lov ud i livet, som vi vedtog her i folketinget uden at kunne overskue de fulde virkninger af den, og når der er opstået problemer i så voldsomt et omfang, som tilfældet er, må vi glæde os over, at vi har haft en humanitær organisation, der er gået så stærkt ind i dette arbejde.

Jeg må altså afvise disse kritikpunkter, ligesom jeg må afvise den kritik, der blev rejst af direktoratet i forbindelse med kommunerne. Det er ikke direktoratets ansvar, men mit, hvor vi anbringer folk. Jeg har haft den glæde gennem et stykke tid at kunne ringe til borgmestre rundt omkring i hele landet og sige – også jeg har jo opdaget, at der er kommunevalg, og jeg har kunnet høre, at det ved folketingets medlemmer også – at nu kunne vi glæde dem med, at befolkningen i deres kommune blev øget med en del menne-